Κομμουνιστικά ανέκδοτα

– *Ποια η διαφορά μεταξύ Καπιταλισμού και Κομμουνισμού;*
– Στον Καπιταλισμό ο ένας άνθρωπος εκμεταλλεύεται τον συνάνθρωπό του. Στον Κομμουνισμό συμβαίνει ακριβώς το αντίστροφο…

– Τι εθνικότητας ήταν ο Αδάμ και η Εύα;
– Σίγουρα Ρώσοι. Μόνο οι Ρώσοι θα μπορούσαν να τρέχουν πέρα δώθε ξυπόλητοι και ξεβράκωτοι, να μην έχουν σκεπή να βάλουν το κεφάλι τους, να έχουν από μισό μήλο ο καθένας για να φάνε και παρόλα αυτά να φωνάζουν πως βρίσκονται στον…παράδεισο.

– Πότε έγιναν οι πρώτες σοβιετικές εκλογές;
– Όταν ο Θεός έβαλε την Εύα μπροστά απ' τον Αδάμ και του είπε: «Αδάμ, διάλεξε τη γυναίκα σου».

Το 1970 στο Έρφουρτ συναντήθηκαν ο Δυτικός Βίλι Μπραντ και ο Ανατολικός Βίλι Στοφ. Ακολούθησε ο εξής διάλογος:
– Μπραντ: *«Εγώ μαζεύω ανέκδοτα που λένε οι άνθρωποι για μένα».*
– Στοφ: *«Εγώ μαζεύω ανθρώπους που λένε ανέκδοτα για μένα…».*

Ένας Σοβιετικός εργάτης επιστρέφει σπίτι νωρίτερα και βρίσκει τη γυναίκα του στο κρεβάτι να του «λουστράρει το κέρατο». Αυτός συγχύζεται και αρχίζει να της φωνάζει:
– Μα καλά, τά 'χεις χάσει τελείως μωρή; Κάθεσαι εδώ και ασχολείσαι με μπουρζουαζίδικες μαλακίες, ενώ έξω έχουν κάνει ουρά και μοιράζουν βούτυρο;

Στις ΗΠΑ και στην Σοβιετική Ένωση υπήρχε η ίδια ελευθερία λόγου. Μπορούσε κάποιος να πάει στον Ρίγκαν και να του πει *«Ρίγκαν, δεν μου αρέσεις!».*
Στην ΕΣΣΔ ίσχυε το ίδιο. Μπορούσε κάποιος να πάει στον Τσερνιένκο και να πει *«Δεν μ' αρέσει ο Ρίγκαν!».*

Τα παιδάκια στη Ρουμανία μάθαιναν από το νηπιαγωγείο να αποκαλούν τον Τσαουσέσκου πατέρα και το Κόμμα μητέρα. Η δασκάλα λοιπόν, ρωτά τα παιδάκια:
– Ποιος είναι ο πατέρας σας;
– Ο αγαπημένος μας ηγέτης, το φωτεινό αστέρι του ουρανού, ο σύντροφος Νικολάι Τσαουσέσκου.
– Ποια είναι η μητέρα σας;

– Το ένδοξο, ηρωικό, νικηφόρο Κόμμα μας.
– Και όταν μεγαλώσετε τι θέλετε να γίνετε;
– Ορφανά, ορφανά, ορφανά…

Σε αγώνα ταχύτητας 100 μέτρων, μεταξύ 2 αθλητών, ενός Αμερικανού κι ενός Σοβιετικού, νικητής βγαίνει ο Αμερικανός. Τα σοβιετικά ΜΜΕ, σπεύδουν αμέσως να μεταδώσουν την είδηση στη χώρα τους: *«Η κατάταξη των δύο αθλητών έχει ως εξής: Ο Σοβιετικός δεύτερος και ο Αμερικανός προτελευταίος».*

– Πότε πάνε οι κομμουνιστές στην εκκλησία;
– Την Μεγάλη Παρασκευή γιατί έχει πορεία μετά!

Ένας Σοβιετικός και ένας Αμερικανός συζητούν για την ειρηνική συνύπαρξη των λαών. Ο Σοβιετικός πιστεύει ότι ο Σοσιαλισμός και ο Καπιταλισμός μπορούν να ζήσουν ειρηνικά ο ένας δίπλα στον άλλο. Ο Αμερικανός φυσικά διαφωνεί. Για να του αποδείξει ότι έχει δίκιο, ο Σοβιετικός τον πάει στον Ζωολογικό Κήπο της Μόσχας, όπου σ’ ένα κλουβί, είναι κλεισμένα ένα λιοντάρι κι ένα πρόβατο και κοιμούνται.
– Βλέπεις; λέει ο Σοβιετικός. *Όπως αυτό το αρνί και αυτό το λιοντάρι κοιμούνται μαζί, έτσι και ο Σοσιαλισμός και ο Καπιταλισμός, δύο συστήματα τόσο ανταγωνιστικά, μπορούν να συνυπάρξουν ειρηνικά στον ίδιο πλανήτη.*
Ο Αμερικανός έχει μείνει άναυδος.
– Μα πώς καταφέρατε να κάνετε να ζήσουν μαζί αυτά τα δύο ζώα στο ίδιο κλουβί;
– Α, είναι απλώς θέμα οργάνωσης… Κάθε πρωί αντικαθιστούμε το αρνί.

Στο προαύλιο ενός τρελοκομείου, ένας κομμουνιστής διαφωτιστής ανεβαίνει σε ένα σκαμνάκι και αρχίζει να προπαγανδίζει με πύρινους λόγους την σοσιαλιστική ουτοπία. Με το που τελειώνει, οι υπόλοιποι τρόφιμοι τον αποθεώνουν στο χειροκρότημα, εκτός από έναν, που καθόταν παραπέρα.
– Κι εσύ; Εσύ γιατί δε χειροκροτείς; τον ρωτάει με ένταση ο διαφωτιστής.
– Γιατί εγώ δεν είμαι τρελός, εγώ είμαι ο νοσοκόμος, αποκρίνεται εκείνος.

Όταν ο Λένιν ήταν στα τελευταία του, τον επισκέφτηκε ο σύντροφος Στάλιν.
– Είμαι πολύ άσχημα, φίλε μου, του είπε ο Λένιν. *Σε λίγο καιρό θα πεθάνω.*
– Ε τότε παραδώστε σε μένα από τώρα την αρχηγία, του λέει ο Στάλιν.
– Φοβάμαι όμως, σύντροφε, πως ο λαός δε θα σε ακολουθήσει.
– Ένα τμήμα του φυσικά και θα με ακολουθήσει, σύντροφε Λένιν! Οι υπόλοιποι απλά θα ακολουθήσουν εσάς.

Ο Μπρέζνιεφ κάλεσε μια ομάδα κοσμοναυτών στο Κρεμλίνο και τους ανακοίνωσε:
– Σύντροφοι! Οι ιμπεριαλιστές Αμερικανοί προσγειώθηκαν στο φεγγάρι. Εμείς εδώ κάναμε σύσκεψη και αποφασίσαμε να σας στείλουμε στον ήλιο!
– Μα εκεί πάνω θα καούμε, σύντροφε Λεονίντ Ίλιτς!
– Μη φοβάστε, σύντροφοι! Χαζοί είμαστε στο Πολιτικό Γραφείο; Το κόμμα έχει προνοήσει για όλα: Εσείς θα πάτε βράδυ!

Το 1965 δυο φίλοι συναντιούνται σε έναν δρόμο της Πράγας:
– Τρομερά νέα! Τα έμαθες;
– Τι έγινε;
– Οι Ρώσοι πήγαν στο φεγγάρι!
– Αλήθεια; Όλοι τους;

Στην Ανατολική Γερμανία βγαίνει το πρωί από την ανατολή ο ήλιος. Τον βλέπει ο Χόνεκερ και λέει:
– Καλημέρα, σύντροφε!
– Καλημέρα, λέει κι ο ήλιος.
Φτάνει μεσημέρι και ο ήλιος λάμπει ψηλά, στη μέση του ουρανού.
– Γεια σου, σύντροφε, λέει ο Χόνεκερ.
– Γεια σου, απαντά ο ήλιος.
Έρχεται και το βραδάκι και ο ήλιος αρχίζει να δύει. Τον βλέπει ο Χόνεκερ και λέει:
– Καλό βράδυ, σύντροφε!
-Δε μας χέζεις, εγώ τώρα είμαι στη Δύση!

Αστυνομικό Δελτίο Βλαδιβοστόκ: *«Σήμερα, την έκτη απογευματινή, συνελήφθη στην κεντρική αγορά της πόλης, πρεζόνι που σνίφαρε αλεύρι».*

Ένας δικαστής βγαίνει από την αίθουσα συνεδριάσεων λυμένος στα γέλια.
– Τι έγινε; Γιατί γελάς έτσι; τον ρωτάει ένας συνάδελφος.
– Μόλις άκουσα το πιο αστείο ανέκδοτο της ζωής μου! του λέει προσπαθώντας να πάρει ανάσα.
– Δε μου το λες τότε κι εμένα;
– Δεν μπορώ με τίποτα. Μόλις έριξα δέκα χρόνια σ' εκείνον που το είπε!

– Πως βελάζουν τα πρόβατα των κομμουνιστών βοσκών στην Ελλάδα;
– ΚΝΕεεεεεεεεεεεεεεεεεεε!

– Εσένα γιατί σε φέρανε Σιβηρία σύντροφε;
– Όταν έπιασα δουλειά σε ένα εργοστάσιο πήγαινα 10 λεπτά νωρίτερα κάθε πρωί ,

και με κατηγορήσανε για κατάσκοπο. Μετά πήγαινα 10 λεπτά αργότερα και με κατηγορήσανε για σαμποτέρ. Τελικά πήγαινα ακριβώς στην ώρα μου και με κατηγορήσανε ότι είχα αμερικάνικο ρολόι.

– Ποιο είναι το παράδοξο φαινόμενο που παρατηρείται διεθνώς με τα κομμουνιστικά κόμματα, μετά την πτώση του Κομμουνισμού στην Σοβιετική Ένωση;
– Πρώτη φορά συμβαίνει να έχουν κλείσει τα κεντρικά και να λειτουργούν τα υποκαταστήματα!

Τα Επτά Θαύματα του Σοβιετικού Καθεστώτος:
1. Δεν υπάρχει ανεργία και όμως κανείς δεν εργάζεται.
2. Κανείς δεν εργάζεται και όμως το Πενταετές Σχέδιο εκπληρώνεται.
3. Το Πενταετές Σχέδιο εκπληρώνεται και όμως δεν υπάρχει τίποτα ν' αγοράσεις.
4. Δεν υπάρχει τίποτα ν' αγοράσεις και όμως υπάρχουν ουρές παντού.
5. Υπάρχουν ουρές παντού και όμως όλοι έχουν τα πάντα.
6. Όλοι έχουν τα πάντα και όμως όλοι είναι δυσαρεστημένοι.
7. Όλοι είναι δυσαρεστημένοι και όμως όλοι ψηφίζουν «ΝΤΑ» (NAI).

Την ημέρα των εκλογών, ένας ψηφοφόρος έλαβε το ψηφοδέλτιο του, αλλά αντί να το βάλει στην κάλπη, το άνοιξε και πήγε να διαβάσει το όνομα του μοναδικού υποψηφίου.
– Μα τι κάνεις εκεί; Τρελάθηκες; τον ρώτησε ο έφορος.
– Θέλω απλά να γνωρίζω ποιον ψήφισα.
– Μα καλά, δε γνωρίζεις πως η ψήφος σου είναι μυστική;

Δύο μικρά αγοράκια συζητάνε σε ένα σημείο του τείχους. Το ένα στο Δυτικό Βερολίνο και το άλλο στο Ανατολικό. Για να πειράξει το Δυτικογερμανάκι το Ανατολικογερμανάκι τού λέει περιπαικτικά:
-Δεν έχεις σοκολάτα! Δεν έχεις σοκολάτα!
Το Ανατολικογερμανάκι δεν είχε τι να απαντήσει, έβαλε τα κλάματα και έτρεξε σπίτι του. Εκεί διηγήθηκε κλαίγοντας την ιστορία στον πατέρα του και αυτός του είπε:
– Όταν σου λέει ότι δεν έχεις σοκολάτα, εσύ θα του απαντάς ότι δεν έχει θείο Μπρέζνιεφ.
Την άλλη μέρα τα παιδιά συναντούνται στο ίδιο μέρος του τείχους.
– Δεν έχεις σοκολάτα! Δεν έχεις σοκολάτα!
Απαντάει αμέσως όλο περηφάνια το Ανατολικογερμανάκι:

-Δεν έχεις θείο Μπρέζνιεφ! Δεν έχεις θείο Μπρέζνιεφ!
Δεν είχε τι να απαντήσει το Δυτικογερμανάκι, βάζει τα κλάματα και τρέχει σπίτι του. Το λέει του πατέρα του που αμέσως το καθησυχάζει:
– Τί; Τί είναι ο θείος Μπρέζνιεφ; Ότι και να είναι θα σου αγοράσω έναν από το πολυκατάστημα στην αγορά. Δεν ανέχομαι ο γιος μου να μην έχει κάτι που έχει ένας Ανατολικογερμανός!
Την επόμενη μέρα στο ίδιο σημείο του τείχους:
– Δεν έχεις σοκολάτα! Δεν έχεις σοκολάτα!
– Δεν έχεις θείο Μπρέζνιεφ! Δεν έχεις θείο Μπρέζνιεφ!
Αυτή τη φορά όμως το Δυτικογερμανάκι είναι προετοιμασμένο:
– Θ' αγοράσω θείο Μπρέζνιεφ! Θ' αγοράσω θείο Μπρέζνιεφ!
Για απαντήσει αμέσως και χωρίς δισταγμό το Ανατολικογερμανάκι:
– Δεν θα 'χεις σοκολάτα! Δεν θα 'χεις σοκολάτα!

Δύο παλαίμαχοι μπολσεβίκοι συζητούν:
– Εμείς μάλλον που δε θα προλάβουμε να ζήσουμε τη μετάβαση από τον υπαρκτό Σοσιαλισμό στον Κομμουνισμό... Τα εγγόνια μας όμως ίσως...
– Ναι... Καημένα παιδιά...

Δύο στρατιώτες περιπολούν σε μια λεωφόρο της Πράγα, ένας Σοβιετικός και ένας Τσεχοσλοβάκος. Καθώς περνάει από δίπλα τους ένα καμιόνι, πέφτει σε μια λακκούβα και από το τράνταγμα πέφτει έξω μια ράβδος χρυσού. Την βλέπουν και οι δύο και αρχίζουν να τρέχουν να την μαζέψουν. Τρέχει ο Σοβιετικός, τρέχει και ο Τσεχοσλοβάκος. Σπρώχνει ο Σοβιετικός, σπρώχνει και ο Τσεχοσλοβάκος. Βουτάει για να την πιάσει ο Σοβιετικός, βουτάει και ο Τσεχοσλοβάκος. Πιάνει από την μια άκρη ο Σοβιετικός, πιάνει από την άλλη άκρη ο Τσεχοσλοβάκος. Εκεί που τράβαγαν και τσακώνονταν ποιανού είναι και ποιός την είδε πρώτος, κάνει ο Σοβιετικός:
– Σύντροφε, πώς κάνουμε έτσι; Ντρέπομαι και για τους δυο μας. Κοίτα μας! Σαν καπιταλιστικά γουρούνια κάνουμε. Την ράβδο θα την μοιράσουμε σαν σύντροφοι. Δίκαια. Σοσιαλιστικά.
Και απαντάει έντρομος ο Τσεχοσλοβάκος:
– Όχι, όχι, όχι!! Στα δύο θα την μοιράσουμε!

– Τί είναι πιο κρύο από το κρύο νερό στη Ρουμανία του Τσαουσέσκου;
– Το ζεστό νερό.

Ένας ακροατής του «Ράδιο Έρεβαν» τηλεφωνεί:

– Αντιμετωπίζω ένα μεγάλο πρόβλημα εδώ. Η κατάσταση μου είναι τραγική: Δεν αγαπώ πλέον το Κόμμα. Δεν αισθάνομαι τίποτα ούτε για τον Μπρέζνιεφ, ούτε για κανένα από τους άλλους ηγέτες του Κόμματος. Πείτε μου σας παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω;
– Παρακαλούμε, στείλτε μας το όνομα και την διεύθυνσή σας...

– Διέταξα να ανοίξουν τα σύνορα, λέει ο Μπρέζνιεφ στη σύζυγό του.
– Τί; Τά 'χασες τελείως; Όλοι θα φύγουν! Μόνο εμείς οι δυο θα μείνουμε εδώ!
– Χμμμμ... Εσύ... Και ποιός είναι ο δεύτερος;

Την δεκαετία του '80, ένας Αλβανός, ένας Αμερικανός κι ένας Αφρικανός πάνε στον άλλον κόσμο και φθάνουν μπροστά στον Άγιο Πέτρο. Προηγείται ο Αφρικανός.
– Εσύ θα πας στον Παράδεισο, λέει ο Άγιος. *Έχεις υποφέρει πολύ.*
Σειρά του Αμερικανού.
– Κόλαση, αποφαίνεται ο Άγιος. *Έχεις καταναλώσει πολύ και καταπιέσει πολλούς.*
Τελευταίος ο Αλβανός.
– Και συ στην Κόλαση.
Γουρλώνει τα μάτια ο Αλβανός.
– Άγιε Πέτρο, εγώ και αν έχω υποφέρει, λέει. *Με έχουν βασανίσει, στήνομαι όλη τη νύχτα σε ουρά για ένα μπουκάλι γάλα, με σκοτώνουν στα σύνορα.*
– Άσ΄ τα αυτά πονηρούλη. Κάνεις μια υπέροχη ζωή, αποκρίνεται ο Άγιος. *Τι νόμιζες, ότι δεν διαβάζω αλβανικές εφημερίδες;*.

Ο Νικίτα Χρουστσιόφ ήταν απασχολημένος σε ένα συνέδριο με την αποκήρυξη του σταλινισμού, όταν ακούστηκε μια φωνή από το βάθος:
– Αν έτσι αισθάνεσαι τώρα, γιατί δεν μας τα έλεγες και τότε;
Ο Σοβιετικός ηγέτης βροντοφώναξε:
– Ποιος το είπε αυτό;
Ακολούθησε μακρά νεκρική σιγή, την οποία τελικά έσπασε ο Χρουστσιόφ:
– Τώρα καταλαβαίνεις γιατί!

– Γιατί το Ανώτατο Σοβιέτ αποφάσισε να εισβάλει στο Αφγανιστάν;
– Αποφάσισαν να το πάρουν αλφαβητικά.

Ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ έλαβε μια επιστολή από τη Δημοκρατία της Λευκορωσίας που ζητούσε έγκριση για τη δημιουργία ναυτικού σώματος. Προβληματίστηκε, καθώς η Λευκορωσία δεν είχε πρόσβαση στη θάλασσα και δεν διέθετε καν μια

λίμνη της προκοπής. Οπότε ζήτησε εξηγήσεις. Και η απάντηση ήρθε σύντομα: *«Το Ουζμπεκιστάν έχει Υπουργείο Πολιτισμού, εμείς γιατί να μην έχουμε Ναυτικό;».*

Ο Χόνεκερ ερωτεύτηκε σφόδρα μια Γερμανιδούλα. Στέλνει τους ανθρώπους του και τη φέρνει να δειπνήσουν μαζί. Εκείνη είναι ψυχρή. Για να την κατακτήσει ο Χόνεκερ της λέει ότι είναι διατεθειμένος να ικανοποιήσει κάθε επιθυμία της.
– *Ένα πράγμα μόνο επιθυμώ,* λέει η Γερμανιδούλα. *Να ανοίξετε τα σύνορα.*
– *Κατάλαβα… Πονηρό κορίτσι, θέλεις να μείνουμε μόνοι, ε;…*

Απορία συντρόφου προς σύντροφο:
– *Πες μου σύντροφε… Τον πραγματώσαμε τον Κομμουνισμό; Ή μας περιμένουν και χειρότερα;*

– *Είναι δυνατή η οικοδόμηση του Κομμουνισμού στην Ελλάδα;*
– *Μα γιατί μια τόσο μικρή χώρα να χρειαζόταν μια τόσο μεγάλη ευτυχία;*

Οι 5 βασικές αρχές της σοβιετικής διανόησης:
1. Μην σκέφτεσαι.
2. Αν σκέφτεσαι, μην μιλάς.
3. Αν σκέφτεσαι και μιλάς, μην γράφεις.
4. Αν σκέφτεσαι, μιλάς και γράφεις, μην υπογράφεις.
5. Αν σκέφτεσαι, μιλάς, γράφεις και υπογράφεις, τότε να μην απορείς…

Ο Ταχίρ είναι ένας νεαρός Αλβανός ανθρακωρύχος. Μια μέρα φεύγει για δουλειά και αφήνει ένα σημείωμα στη μητέρα του, με την οποία συγκατοικεί:
– *Κατεβαίνω στα έγκατα της γης. Επιστρέφω σε δυο μέρες.*
Όταν επιστρέφει βρίσκει ένα σημείωμα της μητέρας του:
– *Πάω στην ουρά να αγοράσω τυρί. Δεν ξέρω πότε θα επιστρέψω…*

Ένας Άγγλος, ένας Γάλλος κι ένας Ρώσος προσπαθούν να ορίσουν ο καθένας τι σημαίνει γι’ αυτούς ευτυχία.
Άγγλος: *«Εγώ βιώνω την ευτυχία, όταν τον χειμώνα, μετά από ένα καλό κυνήγιεπιστρέφω σπίτι και με ένα ποτήρι παλιού μπράντι στο χέρι ξαπλώνω στην πολυθρόνα μου, απέναντι από ένα ζωηρό τζάκι…».*
Γάλλος: *«Για μένα πάλι, ευτυχία είναι όταν βρίσκομαι σε ένα καλό εστιατόριο, τρώγοντας καλό φαγητό και πίνοντας καλό κρασί με τη συντροφιά μιας όμορφης γυναίκας. Και μετά… Μια νύχτα πάθους…».*
Ρώσος: *«Πόσο περίεργοι είστε στο πως βιώνετε την ευτυχία! Για μένα ευτυχία είναι όταν μετά από μία κουραστική μέρα επιστρέφω στο δωμάτιο του κοινοβίου,*

στο οποίο μένω με τη γυναίκα μου, τα τρία μου παιδιά και την πεθερά μου. Και τη νύχτα μού χτυπάνε δυνατά την πόρτα, την ανοίγω και στο προσκέφαλο στέκονται δυο απειλητικές μορφές με μαύρες καπαρντίνες και με ρωτάνε: "Είσαι ο πολίτης Παραμόνωφ;". Κι εγώ τους απαντώ: "Όχι, ο Παραμόνωφ δεν είναι εδώ, μένει έναν όροφο πάνω!". Αυτό είναι πραγματική ευτυχία!».

Τρεις τύποι στη φυλακή:
– Εσένα γιατί σε πιάσανε;
– Είπα ένα ανέκδοτο.
– Κι εσένα;
– Εγώ άκουσα ένα ανέκδοτο.
– Ενώ εσένα;
– Εμένα από βαρεμάρα. Ήμουν σε μια γιορτή και κάποιος εκεί είπε ένα ανέκδοτο. Επέστρεψα σπίτι προβληματισμένος για το αν έπρεπε να τον καταδόσω αμέσως ή την επομένη το πρωί. «Εντάξει», σκέφτηκα, «μια χαρά θα είναι κι αύριο το πρωί». Ε, ξημερώματα ήρθαν και με συνέλαβαν.

– Τί δανείστηκε ο Κομμουνισμός από τις προηγούμενες κοινωνίες;
– Από την προϊστορία, τα μέσα παραγωγής. Από την αρχαιότητα, τη δουλεία. Από τη φεουδαρχία, την ιεραρχία. Από τον καπιταλισμό, την ικανότητα να πηγαίνει από κρίση σε κρίση. Από τον Σοσιαλισμό, το όνομα.

Σύμφωνα με την τεκμηριωμένη θεωρεία του Ιστορικού Υλισμού, μεταξύ του Σοσιαλισμού και του Κομμουνισμού μεσολαβεί το αναπόφευκτο στάδιο του Αλκοολισμού.

– Ποιο είναι το μακρύτερο ανέκδοτο στην παγκόσμια ιστορία;
– 74 χρόνια Κομμουνισμού στη Ρωσία.

Λέγεται πως τον θάνατο της πριγκίπισσας της Αγγλίας, Νταϊάνα, όταν τράκαρε με μία Mercedes σε μία κολώνα στο Παρίσι, προσπάθησαν να τον εκμεταλλευτούν ανταγωνίστριες εταιρίες αυτοκινήτων. Έτσι, σε μία διαφήμιση της Volvo η Νταϊάνα εμφανίζεται να λέει:
– Αν ήταν Volvo, δε θα είχα πεθάνει...
Η Lada έτρεξε με τη σειρά της να καλύψει το κενό, βγάζοντας δικιά της διαφήμιση. Εκεί η Νταϊάνα δηλώνει:
– Αν ήταν Lada, ποτέ δε θα είχα στουκάρει σ' έναν τοίχο με 200 χιλιόμετρα την ώρα!

– Πώς λέγεται ο Μπομπ ο Μάστορας όταν φύγει από το ΚΚΕ και πάει στον Συνασπισμό;
– Μπομπ ο Πράκτορας.

Στο κέντρο της Βαρσοβίας υψώνεται ένας τεράστιος πύργος, δώρο του Στάλιν προς τον πολωνικό λαό. Είναι το «Παλάτι Πολιτισμού και Επιστημών». Οι κάτοικοι της πόλης λένε ότι ο μοναδικός ευτυχισμένος άνθρωπος στη Βαρσοβία είναι ο φύλακάς του, επειδή είναι ο μόνος που δεν βλέπει τον πύργο... Το καθήκον του φύλακα, εκτός του να φυλάει το κτήριο, είναι να στέκεται στην κορυφή του Πύργου και να παρακολουθεί την άφιξη της ευτυχίας, η οποία, ασφαλώς, είναι ζήτημα χρόνου στον Κομμουνισμό. Μια μέρα κάποιοι Αμερικανοί τουρίστες επισκέπτονται τον πύργο. Ένας από αυτούς ρωτάει τον φύλακα τι δουλειά κάνει.
– Παρακολουθώ την άφιξη της ευτυχίας, απαντά εκείνος.
– Πόσο σε πληρώνουν γι΄ αυτό; ξαναρωτά ο Αμερικανός.
Εκατό δολάρια τον μήνα, απαντά ο φύλακας.
– Κοίταξε, λέει ο Αμερικανός, *αν έρθεις στην Αμερική θα κάνεις σχεδόν την ίδια δουλειά. Θα ανέβεις στην κορυφή του Empire State Building, αλλά για να παρακολουθήσεις την άφιξη της κρίσης και θα πάρεις 1.000 δολάρια τον μήνα.*
Ο φύλακας ζαλίζεται από την πρόταση. Πέφτει σε βαθιές σκέψεις. Στο τέλος αρνείται την προσφορά.
– Σε σας κινδυνεύω να χάσω τη δουλειά, ενώ αυτή εδώ είναι αιώνια...

– Πως πέταξαν έναν αθίγγανο τρεις φορές έξω από το Κομμουνιστικό Κόμμα Γιουγκοσλαβίας;
– Το 1949 του είπαν να κατεβάσει την κορνίζα και αυτός πήγε και κατέβασε τη λάθος. Τη δεκαετία του 1950 των ρώτησαν γιατί δεν πήγε στο συνέδριο του Κόμματος κι εκείνος απάντησε: «Αν ήξερα πως ήταν το τελευταίο δε θα το έχανα με τίποτα!». Το 1980 άκουσε πως ξοδεύτηκαν είκοσι εκατομμύρια μάρκα στην κηδεία του Τίτο και σχολίασε: «Με όλα αυτά τα χρήματα θα μπορούσαμε να θάψουμε ολόκληρη την Κεντρική Επιτροπή!».

Στην Σοβιετική Ένωση υπάρχει δικομματικό σύστημα. Το ένα κόμμα βρίσκεται στην εξουσία και το άλλο στη φυλακή!

Στα σύνορα Ρωσίας και Φιλανδίας οι συνοριακοί φρουροί σταματάνε ένα αναστατωμένο κοπάδι προβάτων.
– Ποιος ο λόγος που επιθυμείτε να εγκαταλείψετε τη Ρωσία; τα ρωτούν οι φρουροί.
– Είναι η KGB! απαντούν τρομοκρατημένα τα πρόβατα. *Ο αρχηγός της, Λαβρέντι*

Μπέρια, διέταξε να συλληφθούν όλοι οι ελέφαντες!
– Μα... Εσείς δεν είστε ελέφαντες! Ελέφαντες είστε; ρωτά με απορία ένας φρουρός.
Και τα πρόβατα αποκρίνονται:
– Άντε, τράβα τώρα εσύ να το πεις αυτό στην KGB!

Γυρίζει ο Λένιν από την εξορία στην Ελβετία, τον συναντά ένας παιδικός του φίλος και του λέει:
– Θες να κάνουμε μια επιχείρηση μαζί;
Γυρνάει τότε και του απαντάει:
– Όχι, ετοιμάζω τη δικιά μου επιχείρηση.

Ο Στάλιν δέχεται μια αντιπροσωπεία εργατών από τα Ουράλια και με το που φεύγουν συνειδητοποιεί πως δεν μπορεί να βρει πουθενά την πίπα του. Φωνάζει λοιπόν τον Μπέρια να τους σταματήσει στην έξοδο και να διερευνήσει μήπως κάποιος απ' αυτούς του την είχε «σουφρώσει». Περνάει κανένα μισάωρο και ο Στάλιν βρίσκει την πίπα κάτω απ' το γραφείο του. Τηλεφωνεί λοιπόν στον Μπέρια και του ζητάει ν' αφήσει την αντιπροσωπεία να φύγει. Ο Μπέρια όμως του απαντά:
– Λυπάμαι σύντροφε, αλλά από την αντιπροσωπεία οι μισοί ήδη ομολόγησαν την κλοπή, ενώ οι άλλοι μισοί πέθαναν κατά την ανάκριση.

Τρεις φυλακισμένοι σε σοβιετικό γκουλάγκ στέκονται σε μια γωνία.
1ος φυλακισμένος: *«Γιατί είσαι εδώ, φίλε;».*
2ος φυλακισμένος: *«Επειδή έβρισα κάποιον Γιούρι Ποπόφ».*
1ος φυλακισμένος: *«Εσύ;».*
3ος φυλακισμένος *«Επειδή επαίνεσα κάποιον Γιούρι Ποπόφ».*
1ος φυλακισμένος (με γουρλωμένα μάτια): *«Τι λέτε, ρε παιδιά; Εγώ είμαι ο Γιούρι Ποπόφ».*

Όταν ο Στάλιν συμπλήρωσε 25 χρόνια εξουσίας στη Ρωσία, διέταξε την έκδοση επετειακής σειράς γραμματοσήμων, με την εικόνα του. Έδωσε επίσης ρητές εντολές στον γενικό γραμματέα ταχυδρομείων η ποιότητα των γραμματοσήμων να είναι διεθνών προδιαγραφών. Η σειρά εκδόθηκε κανονικά, όμως σταδιακά άρχισαν να φτάνουν στ' αυτιά του παράπονα πως τα γραμματόσημα δεν κολλούσαν κανονικά και ο Στάλιν εξοργίστηκε! Κάλεσε λοιπόν τον επικεφαλής της μυστικής αστυνομίας και τον διέταξε να διεξάγει έρευνα σχετικά με το γεγονός. Ο επικεφαλής πραγματικά έκανε επιτόπια έρευνα σε αρκετά ταχυδρομεία και κατόπιν επέστρεψε για αναφορά στον Στάλιν. Του είπε:

– Σύντροφε, η ποιότητα των γραμματοσήμων είναι μια χαρά... Το πρόβλημα είναι πως οι πολίτες μας τα φτύνουν από τη λάθος μεριά!

– Πόσες φορές μπορούσες να πεις ένα καλό ανέκδοτο στη Σοβιετική Ένωση;
– Τρεις: Μια φορά σε ένα φίλο, μια φορά στον ανακριτή και μια τρίτη στον συγκρατούμενο.

Σε λαμπρή τελετή διαγωνισμού πολιτικού χιούμορ, επί Στάλιν, δόθηκαν τα εξής βραβεία:
Πρώτο βραβείο: 20 χρόνια φυλακή.
Δεύτερο βραβείο: 10 χρόνια εξορία σε χωριό της Σιβηρίας.
Τρίτο βραβείο: 5 χρόνια κατ' οίκον περιορισμό.

– Ποια η διαφορά μεταξύ του σοβιετικού και του αμερικάνικου συντάγματος;
– Το σοβιετικό σύνταγμα εγγυάται την ελευθερία στην έκφραση και την ελευθερία στη διαδήλωση. Το αμερικάνικο σύνταγμα εγγυάται την ελευθερία σου μετά την έκφραση και τη διαδήλωση!

– Τί σκέφτεται ένας κομμουνιστής μπροστά στον καθρέφτη;
– Προσπαθεί να καταλάβει ποιος από τους δυο είναι ο χαφιές.

Συζητά ένας Σοβιετικός με έναν Αμερικανό.
Αμερικανός: *«Μα δεν σε ενοχλεί που σας λένε ψέματα τα ΜΜΕ;».*
Σοβιετικός: *«Μας λένε τη μισή αλήθεια όπως και στην Αμερική. Μας λένε ψέματα για την κατάσταση της χώρας αλλά την αλήθεια για τον Καπιταλισμό».*

Με το που λαμβάνει την εξουσία του κόμματος, ο Γιούρι Αντρόποφ λαμβάνει ένα γράμμα από τον ήδη νεκρό προκάτοχό του Λεονίντ Μπρέζνιεφ:
– Βρίσκομαι στην Κόλαση... Τελικά δεν είναι και τόσο άσχημα εδώ. Αλλά στείλε μου σε παρακαλώ επειγόντως ένα σετ μαχαιροπίρουνα! Κάθε φορά που βάζουν τον Χίτλερ στα μαγειρεία με αναγκάζει να τρώω με το σφυροδρέπανο.

Λέει ο διαφωτιστής στο κοινό του:
– Το κομμουνιστικό ιδεώδες βρίσκεται ήδη στον ορίζοντα!
Το ακροατήριο από κάτω αναρωτιέται χαμηλόφωνα:
– Και τι σημαίνει ορίζοντας;
– Απάντηση: Ορίζοντας είναι μία νοητή γραμμή, όπου ο ουρανός ενώνεται με τη γη. Κάθε φορά που προσπαθείς να την πλησιάσεις, απομακρύνεται κατά ίση απόσταση.

Ο Καρλ Μαρξ αναστήθηκε και επισκέφθηκε τη Σοβιετική Ένωση. Με το που τον αναγνώρισαν, άρχισαν να τον γυρίζουν και να του δείχνουν τα εργοστάσια, τα νοσοκομεία, τα υδροφράγματα, τις πόλεις, τα χωριά κ.ο.κ. Τελικά, τους πρότεινε να τον αφήσουν να βγάλει ένα λόγο από την τηλεόραση. Το Πολιτικό Γραφείο δίστασε, καθώς φοβήθηκαν πως ίσως και να έλεγε κάτι, το οποίο δε θα ενέκριναν. Ο Μαρξ του υποσχέθηκε λοιπόν πως θα έλεγε μία μόνο πρόταση και υπό αυτή την προϋπόθεση το Πολιτικό Γραφείο συμφώνησε να τον αφήσει. Ο Καρλ Μαρξ βγήκε λοιπόν στον αέρα και έκανε την ακόλουθη δήλωση:
– *Προλετάριοι όλου του κόσμου... Συγχωρέστε με!*

Αφού έφερε εις πέρας τη Ρωσική Επανάσταση, κατάργησε τις ταξικές διακρίσεις και αφιέρωσε όλη τη ζωή του στον κομμουνισμό, ο Λένιν τελικά πεθαίνει. Επειδή είναι άθεος και είχε καταδιώξει τους θρησκευόμενους, καταδικάζεται να πάει στην Κόλαση. Φθάνοντας εκεί διαπιστώνει ότι η κατάσταση είναι χειρότερη κι από τη Γη: Οι καταδικασμένοι υποβάλλονται σε απίστευτα βασανιστήρια, τα τρόφιμα δεν επαρκούν για όλους, οι δαίμονες δεν είναι οργανωμένοι, ο Σατανάς συμπεριφέρεται ως απολυταρχικός μονάρχης, χωρίς να δείχνει τον παραμικρό σεβασμό για τους αλλήλους του ή για τις ψυχές που υποφέρουν το αιώνιο μαρτύριο.
Αγανακτισμένος ο Λένιν παίρνει την κατάσταση στα χέρια του: διοργανώνει πορείες και συλλαλητήρια, δημιουργεί συνδικάτα με δυσαρεστημένους δαίμονες, υποκινεί εξεγέρσεις. Σύντομα η Κόλαση είναι άνω-κάτω: Κανείς δεν σέβεται πια το κύρος του Σατανά, οι δαίμονες απαιτούν αύξηση μισθού, οι αίθουσες βασανιστηρίων αδειάζουν, οι αρμόδιοι να συντηρούν τα καμίνια απεργούν.
Ο Σατανάς δεν ξέρει πια τι να κάνει: Πώς να κυβερνήσει άλλο το βασίλειό του αν ο επαναστάτης αυτός ανατρέπει όλους τους νόμους; Επιδιώκει μια συνάντηση μαζί του, ο Λένιν όμως, με το πρόσχημα ότι δεν συνομιλεί με καταπιεστές, του διαμηνύει με μια λαϊκή επιτροπή ότι δεν αναγνωρίζει την εξουσία του Ανώτατου Άρχοντα. Απελπισμένος ο Σατανάς πηγαίνει στον Παράδεισο για να μιλήσει με τον Θεό.
Σατανάς: *«Θεέ έχω εδώ έναν αναρχικό που μου τα'χει κάνει όλα μπάχαλο, να σου τον στείλω μετάθεση πάνω στον παράδεισο που είναι όλα ήρεμα μπας και βρούμε ησυχία να κάνουμε τη δουλειά μας;».*
Θεός: *«Άντε στειλ' τον εδώ, αλλά μου χρωστάς χάρη».*
Μετά από ένα μήνα διαμονής του Λένιν στον Παράδεισο, ο Σατανάς δεν έχει κανένα νέο του Θεού οπότε λέει να τον πάρει τηλέφωνο.
Σατανάς: *«Έλα ρε φίλε, τι έγινε με εκείνον που σου είχα στείλει, όλα καλά και*

ήρεμα;».
Θεός: *«Πρώτον δεν είμαστε φίλοι αλλά σύντροφοι και δεύτερον δεν…υπάρχει Θεός!».*

– Πώς πέθανε ο τελευταίος Έλληνας κομμουνιστής;
– Διασπάστηκε με τον εαυτό, τον διέγραψε και αυτοκτόνησε.

Ρίγκαν, Θάτσερ, Μπρέζνιεφ και Σμιτ κάνουνε μία διάσκεψη κάπου στην Αφρική και σε ένα διάλειμμα, για να ξεσκάσουν, πάνε για σαφάρι. Με τα πολλά, παγιδεύουν έναν ελέφαντα και τον αιχμαλωτίζουν. Για να είναι σίγουροι ότι δεν θα τους φύγει, τον φυλάνε με βάρδιες. Πρώτα οΡίγκαν, που ξυπνά την Θάτσερι και της παραδίδει τον ελέφαντα. Μετά ο αναλαμβάνει βάρδια ο Σμιτ και τέλος ο Μπρέζνιεφ.
Το πρωί που ο Μπρέζνιεφ ξυπνά τους υπόλοιπους, άφαντος ο ελέφανταςέχει γίνει άφαντος!
– Ρε Λεονίντ, που στο καλό είναι ο ελέφαντας; ρωτά ο Ρίγκαν.
– Ποιος ελέφαντας; αποκρίνεται αυτός.
– Μα, δεν κάναμε μία διάσκεψη εδώ κοντά; ρωτάνε και οι τρεις μαζί.
– Ναι, κάναμε, απαντά ο Μπρέζνιεφ.
– Και δεν είπαμε να ξεσκάσουμε με ένα σαφάρι;
– Ναι, είπαμε.
– Και στο σαφάρι, δεν πιάσαμε έναν ελέφαντα;
– Βέβαια πιάσαμε! Και παχύτατο μάλιστα!
– Και δεν τον φυλάγαμε για να μη φύγει;
– Ντα!
– Και δεν φύλαξε πρώτος ο Ρόνι, που τον παρέδωσε μετά στη Μάγκι;
– Ναι, ναι, φύλαξε.
– Και μετά, δεν τον παρέδωσε η Μάγκι στον Χέλμουτ;
– Βέβαια, βέβαια.
– Και ο Χέλμουτ δεν σε ξύπνησε και σου τον παρέδωσε εσένα;
– Ντα, το έκανε.
– Ε, λοιπόν, που είναι ο ελέφαντας;
– Ποιος…ελέφαντας;

Πάει ένας σύντροφος να πάρει ένα αυτοκίνητο Moskvitch, το 1972. Του λένε, έχει τόσα εκατομμύρια ρούβλια. Κάθεται και δουλεύει χρόνια ο δύσμοιρος, μαζεύει τα ρούβλια μετά από 12 χρόνια, και πάει στο ταμείο, λέγοντας στον υπάλληλο:
– Ορίστε τα χρήματα για το Moskvitch.
Του λέει λοιπόν ο άλλος σύντροφος πίσω από το ταμείο και του λέει:

– Πρέπει να συμπληρώσεις 25 αιτήσεις εδώ κι εκεί, να πας στις τάδε υπηρεσίες, χαρτόσημα για το κόμμα κ.λπ.
Πάει λοιπόν ο δύσμοιρος συμπληρώνει αιτήσεις, κολλάει χαρτόσημα υπέρ κόμματος, υπογράφει από εδώ, δηλώνει πίστη στο Κόμμα από εκεί, σπαταλά κανένα μήνα ακόμη και παίρνει όλα τα χαρτιά μαζί. Επιστρέφει στο ταμείο και τα καταθέτει.
– *Μάλιστα,* του λέει ο σύντροφος πίσω από το ταμείο. *Χμμμ.... Ταβάριτς είσαι εντάξει. Έλα σε 10 χρόνια από σήμερα να παραλάβεις το Moskvitch.*
– *Μα τι μου λες; 10 χρόνια ακόμα!* λέει ο δύσμοιρος...
– *Α! Κοίτα,* απαντά ο άλλος. *Αυτός είναι ο ρυθμός που βγάζει τα Moskvitch το εργοστάσιο του λαού. Δεν θα πεις εσύ στο κόμμα τους ρυθμούς παραγωγής!*
– *Καλά λοιπόν,* λέει ο δύσμοιρος. *Και πότε να περάσω σε 10 χρόνια; Πρωί ή απόγευμα;*
– *Πρωί.*
– *Μήπως μπορούμε να το κάνουμε απόγευμα γιατί το πρωί θα περιμένω τον υδραυλικό;...*

Διάλογος, μεταξύ φύλακα και κρατούμενου, σε σταλινικό γκούλαγκ:
– *Πόσα χρόνια έφαγες ρε;*
– *25.*
– *Γιατί; Τί έκανες;*
– *Τίποτα!*
– *Ψεύτη! Αν δεν κάνεις τίποτα, τρως μόνο 10 χρόνια!*

Ο Στάλιν, ο Μπρέζνιεφ και ο Χρουστσιόφ ταξιδεύουν με τον υπερσιβηρικό σιδηρόδρομο. Κάποια στιγμή το τρένο σταματάει, χωρίς προφανή αιτία, και όλοι αναρωτιούνται τι μπορεί να έχει συμβεί. Τον λόγο παίρνει πρώτος ο Στάλιν:
– *Να πάμε να συλλάβουμε τον μηχανοδηγό και να τον βασανίσουμε! Αυτός θα φταίει!*
Ο Χρουστσιόφ τον διακόπτει:
– *Μήπως θα ήταν καλύτερα να πάμε να δούμε ποιο είναι το πρόβλημα και να ψάξουμε τη λύση;*
Και τελευταίος ο Μπρέζνιεφ προτείνει:
– *Εγώ λέω να ανοίξουμε τις κουρτίνες και να προσποιηθούμε ότι ταξιδεύουμε και ότι σύντομα θα φτάσουμε κάπου.*

Σ' ένα συνέδριο, ο Λένιν διαβάζει μια αναφορά. Ξαφνικά ακούγεται ένα φτάρνισμα.
– *Ποιος φταρνίστηκε;* ρωτά ο Στάλιν.

Ακολουθεί νεκρική σιγή...
– *Ποιος φταρνίστηκε;* ξαναρωτά ο Στάλιν.
Καμμία απάντηση και πάλι. Τότε έξαλλος ο Στάλιν διατάζει την πρώτη σειρά να σηκωθεί όρθια και κατόπιν δίνει εντολή στους αστυνομικούς:
– Σκοτώστε τους!
Ακολουθούν παρατεταμένα χειροκροτήματα από τους υπόλοιπους. Ο Στάλιν ρωτά και πάλι:
– *Ποιος φταρνίστηκε;*
Η ίδια σιωπή και πάλι. Τότε ο Στάλιν διατάζει την δεύτερη σειρά να σηκωθεί όρθια και να εκτελεστεί επί τόπου. Τα χειροκροτήματα ακούγονται πιο έντονα από πριν. Ο Στάλιν όμως επιμένει:
– *Ποιος φταρνίστηκε;*
Τότε σηκώνεται δειλά δειλά κάποιος απ' το βάθος και τρέμοντας ολόκληρος, καταφέρνει να ψελλίσει:
– *Εγώ...*
Τότε ο Στάλιν απευθυνόμενος προς αυτόν, του λέει χαμογελαστός:
– *Με τις υγείες σου σύντροφε!*

Πάει ο Μπρέζνιεφ στη λαϊκή αγορά όπου οι αγρότες πουλούσαν, σε πολύ μικρές ποσότητες κάποια αγροτικά προϊόντα που τους περίσσευαν ή για να οικονομήσουν κάνα ρούβλι για να ικανοποιήσουν κάποιες άλλες ανάγκες τους. Περνώντας μπροστά από ένα πάγκο όπου ένας αγρότης κάποια ηλικίας είχε φέρει και βάλει για πούλημα ΕΝΑ καρπούζι τον ρωτάει:
– *Πόσα το δίνεις το καρπούζι;*
– *Διάλεξε, να το ζυγίσω και θα σου πω!*
– *Μα τι να διαλέξω; Αφού μόνο ένα καρπούζι έχεις!*
– *Εμείς τί διαλέγουμε όταν πάμε να ψηφίσουμε;*

Ένας Ανατολικογερμανός αστυνομικός ρωτά έναν άλλο:
– *Τι πιστεύεις για το καθεστώς μας;*
– *Ότι κι εσύ.*
– *Χμμμ... Τότε είναι καθήκον μου να σε συλλάβω.*

Λίγο πριν πεθάνει ο Στάλιν φωνάζει στο δωμάτιο του τον Χρουστσιόφ και του λέει:
– *Σύντροφε, θέλω να σου ευχηθώ καλή επιτυχία στο δύσκολο έργο που αναλαμβάνεις. Επειδή ξέρω τις δυσκολίες που θα αντιμετωπίσεις στο βαρύ καθήκον που σου αναθέτει το κόμμα, σου αφήνω ως κληρονομιά τρία γράμματα. Κάθε φορά που θα αντιμετωπίζεις μια ανυπέρβλητη δυσκολία, άνοιγε από ένα, με*

τη σειρά που στα δίνω. Ελπίζω ότι θα σε βοηθήσουν να τα καταφέρεις.
Παίρνει κι ο Χρουστσιόφ τα γράμματα και φεύγει. Μετά από έξι μήνες συναντά μια δυσκολία που κανένα κομματικό ή κρατικό όργανο δε μπορούσε να λύσει. Ανοίγει λοιπόν το πρώτο γράμμα του Στάλιν που γράφει: *«Ρίξε τις ευθύνες στον προηγούμενο»*. Βγαίνει κι ο Χρουστσιόφ -άλλο που δεν ήθελε- και δηλώνει:
– Ο Στάλιν φταίει... Αλλά θα τα διορθώσει όλα η καινούρια ηγεσία.
Μετά από λίγον καιρόμ συναντά μια νέα δυσκολία που κανένα κομματικό ή κρατικό όργανο δε μπορούσε να λύσει. Ανοίγει λοιπόν το δεύτερο γράμμα του Στάλιν που γράφει κι αυτό: *«Ρίξε τις ευθύνες στον προηγούμενο».* Βγαίνει κι ο Χρουστσιόφ, άντε πάλι τα ίδια. Δεν περνούν όμως λίγοι μήνες και συναντά άλλη μια ανυπέρβλητη δυσκολία. Τι να κάνει, ανοίγει και το τρίτο γράμμα του Στάλιν που έγραφε: *«Σύντροφε, αφού άνοιξες κι αυτό, το μόνο που σου μένει, είναι να γράψεις τρία γράμματα...».*

Κυκλοφορεί στην Μόσχα, ένας σωσίας του Στάλιν. Γίνεται αντιληπτός απ' την μυστική αστυνομία κι αφού συλλαμβάνεται οδηγείται μπροστά στον «πατερούλη»:
– Σύντροφε Στάλιν, αυτός ο άνδρας είναι ίδιος μ' εσένα!
– Σκοτώστε τον!
– Μήπως, να του ξυρίζαμε το μουστάκι μόνο; τον ρωτάνε κάπως επιφυλακτικά οι πράκτορες, θεωρώντας υπερβολική την εντολή του Στάλιν.
– Καλή ιδέα! Ξυρίστε τον και μετά σκοτώστε τον!

Ο ηγέτης της Σοβιετικής Ένωσης Λεονίντ Μπρέζνιεφ επισκέπτεται τις ΗΠΑ. Ο πρόεδρος Ρόναλντ Ρίγκαν τον υποδέχεται και τον ξεναγεί στα επιτεύγματα της Δύσης. Ένα από αυτά είναι και ένα υπερπολυτελές πορνείο. Ο Μπρέζνιεφ είναι ενθουσιασμένος από την εξυπηρέτηση και τη φροντίδα και αποφασίζει να κάνει ένα και στη Σοβιετική Ένωση. Όταν επιστρέφει, αναθέτει σε μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος να στήσουν το λαμπερό πορνείο. Η επιχείρηση στήνεται, αλλά δεν πάει καλά. Μετά από καιρό ο Μπρέζνιεφ τηλεφωνεί στον Ρίγκαν και του λέει πως η επιχείρηση πορνείο είναι προβληματική. Ο Ρίγκαν τον ρωτάει αν έχει επενδύσει όσα χρειάζεται ένα πολυτελές πορνείο. Ο Μπρέζνιεφ τον διαβεβαιώνει πως έχει δώσει εντολή να το εξοπλίσουν με τα καλύτερα χαλιά από το Ουζμπεκιστάν, μάρμαρα από την Αρμενία και τα πιο σύγχρονα κρεβάτια από την Ουκρανία. Ο Ρίγκαν τον ρωτάει τι πόρνες έβαλε και ο Μπρέζνιεφ του απαντά πως θα καλέσει τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος που ανέλαβαν το σχέδιο για να του πουν.
Καλεί, λοιπόν, τους υπεύθυνους και τους ρωτά: *«Βάλατε καλές πουτάνες στο*

μπουρδέλο;».
Αυτοί κοιτιούνται μεταξύ τους, αλλά χωρίς δισταγμό απαντούν: *«Τις καλύτερες! Εξήντα χρόνια, μέλη του κόμματος!».*